

Слонче.

(Приказка отъ Р. Киплингъ).

I.

Знаешъ ли, моя миличка, че прѣди много-много години слонѣтъ нѣмалъ хоботъ? Той ималъ само дълъгъ, дебелъ, черъ носъ, приличенъ на ботушъ; съ него могълъ само да реве, ала не могълъ нищо да подигне, нищо да залови.

И ето родило се на свѣта младо слонче, което искало всичко да знае и запитвало за всичко, каквото виждало. Това слонче живѣло въ Африка, и цѣла Африка не могла да задоволи неговото любопитство.

Слончето питало своята леля страуска, защо перата ѝ растатъ именно на опашката, а тя го ритала съ мършавия си здравъ кракъ; питало стария си чичо жирафа, защо кожата му е на петна, а той го риталъ съ якото си твърдо копито. И сѣ пакъ слончето не прѣставало да разпитва, и нищо не могло да задоволи неговото любопитство. То питало дебелата си леля хипопотамка, защо ѝ сж червени очитѣ, а тя го ритала съ голѣмия си дебелъ кракъ. Попитало косматия си чичо павиана, защо пжпешитѣ иматъ такъвъ, а не другъ вкусъ; и той го цапналъ силно съ косматата си лапа.

И сѣ пакъ слончето не се умирявало.

То продължавало да пита, искало непрѣмѣнно всичко да знае.

II.

Въ една чудна утрина, когато се празнувало приближаването на пролѣтѣта, любознателното слонче започнало да задава много въпроси и между другото попитало: „Какво яде крокодилѣтъ на обѣдъ?“ Тогава всички му извикали: Шштъ! и дълго врѣме го ритали, за да го накажатъ за това му любопитство.

Слончето видѣло на бодливо храстче една птичка и попитало: „Всички ме ритатъ за моето любопитство и все пакъ менѣ се иска да зная, какво яде крокодилѣтъ на обѣдъ?“

А птицата му отговорила: — Иди на брѣговетѣ на голѣмата сиво-зелена блатиста рѣка Лимпопо; тамъ ти ще узнаешъ.